

Ο ΕΚ ΤΗΣ ΦΥΛΑΚΗΣ ΑΠΟΛΥΘΕΙΣ
ΛΕΣΜΩΤΗΣ.

ΕΝΤΟΣ τοῦ Ἄδου κατήλθον καὶ ἀνέστην
Ἀναγεννώμαι σήμερον ἐκ δευτέρου·
Νέον θέαμα μὲ εἶν' ὁ κόσμος νέον·
Ἐἴκοσι χρόνοι ὡς ἑξοκισ αἰῶνες
Μαῦροι, σκοτεινοὶ, μονότονοι παρήλθον,
Κ' οὔτε τὸ γλυκὺ ἔαρ ὁ ὀφθαλμὸς μου
Οὔτε τὸ τερπνὸν φθινόπωρον ἐχάρη.

2.

Ἐμακάρισα πολλάκις τοὺς θανόντας,
Διότι, ἂν στερωῶνται τὰς καλλονάς σου,
Ἐρραία φύσις, ὅμως ἢ στέρησις των
Αἰσθησῶν οὐδεμίαν δὲν τοὺς παρέχει
Τὸν ἀκάθαρτον ἐφθόνησα πολλάκις
Σκορπίον, ὅστις εἶρπεν εἰς τὴν εἰρκτήν μου,
Αἰτίᾳ χαρὰν δὲν ἐγνώριζεν ἄλλη.

3.

Τώρα τὴν ὄρασίμ μου δὲν θλίβουν πλέον·
Τέσσαρες τοῖχοι, ἐντάφιος ὀρίζων,
Οὐδὲ κωλύουν τὸ τάχος τῶν ποδῶν μου
Οἱ πολὺπλοκοὶ τῶν ἀλύσεων κροίκοι.
Τὸ βλέμμα ἤδη ἐλεύθερον βυθίζω
Εἰς τοῦ αἰθέρος τὸ ἀπέραντον ὕψος·
Τὸν κόσμον ὅλον ὡς ἰδίον μου βλέπω,
Καὶ ἡ χαρὰ μου χαρὰ Θεοῦ ὑπάρχει.

4.

Εἰς ἐλεύθερος, μὲ εἶπαν εἰς τὰς φλέβας
Αἷμα νὰ ῥέῃ γοργότερον ἢ σθάνθην·
Ἐπαλλεν ἡ καρδιά ἐντὸς τοῦ στήθους,
Ὡς πτηνὸν ὅπου ἔτοιμον νὰ πετάξῃ
Κτυπᾷ βιαίως τὰς δύο πτέρυγὰς του·
Κ' ἐκ τῆς πολλῆς μου χαρᾶς καὶ θυμηδίας
Ἐκινδύνεσα σχεδὸν νὰ ἀποθάνω.

5.

Ἐστράφην τότε καὶ εἶδον ὀπισθὲν μου
Τοὺς μακροτάτους τῆς δουλείας μου χρόνους,
Νὰ σχηματίζων ὡς τι πρόσγειον νέφος,
Ἀπαρόμενον ἀπὸ πνοᾶς ζεφύρου.
Ἐγγὺς ἦτον, ἔφυγε, καὶ μετ' ὀλίγον
Εἰς τῆς μνήμης μου τὸν ὀρίζοντα μόλις
Σμικρὸν, ἀμυδρὸν διέκρινα σημεῖον.

6.

Τί μὲ καλεῖτε εἰς τοὺς οἴκους σας, φίλοι·
Ἄν ὑποφέρω τῶν οἴκων σας τὴν θέαν,
Τὴν φυλακὴν μου μὲ ἐνθυμίζων ὅλοι.

ὦ! ἄφετέ με, ἄφετέ με νὰ τρέξω,
Νὰ τρέξω λεύγας χιλίας, δισχιλίας,
Εἰς δάση, βουνὰ, κοιλάδας, πεδιάδας,
Νὰ καταλάβω ἐλεύθερος πῶς εἶμαι.

7.

Μὲ τὴν δορκάδα νὰ τρέξω εἰς τὰ ὕψη,
Μὲ τὸν ζέφυρον νὰ πνεύσω τὸν λεγύπνον,
Εἰς τὰς ὑψίστας κορυφὰς τῶν ὀρέων
Ὡς ἀναβαίνει ὁ ἀετὸς ν' ἀναβῶ,
Νὰ στρέψω τηλεσκόπον γύρω μου βλέμμα,
Τὸν ὀρίζοντα νὰ κατοπτρεύσω ὅλον,
Νὰ καταλάβω ἐλεύθερος πῶς εἶμαι.

8.

Τί βλέπω! ὅλοι τῆς γῆς οἱ διαβάται
Τήκονται, μοχθοῦν, ἀσχάλλουν, σπρωθοῦνται
Ἐντὸς τοῦ κύκλου τοῦ στενοῦ τῶν παθῶν των.
Ἐμὲ δὲν θέλγει πλέον δόξα ἢ πλοῦτος,
Οὔτε ἡ ἰσχὺς, οὔτε τὰ μεγαλεῖα
Ἀδιάφορον ἢ Κροῖσος ζῶ ἢ πένη·
Εἶμ' ἐλεύθερος, καὶ τοῦτο μόνον φθάνει.

Ο Ρ Α Σ Σ Ε Λ Α Σ .

[Ἴδε Τόμ. ζ'. Σελ. 156-159, 165-168, 180-183· Τόμ. η'. Σελ. 5-8, 22-25, 38-40, 53-55, 77-79, 85-88, 102-104, 117-119, 135-139, 150-158.]

ΚΕΦΑΛ. ΜΑ'. Σοφοῦ τινος ἱστορία.

ἘΠΑΝΕΛΘΟΝΤΕΣ εἰς τὸ Κάϊρον, ἔχαιρον τοσοῦτον
ἄπαντες συνευρισκόμενοι, ὥστε οὐδεὶς αὐτῶν ἐξήρ-
χετο εἰμὴ ὀλίγον. Ὁ βασιλόπαις ἤρχισε νὰ κλῖνη
πρὸς τὴν παιδείαν, καὶ μιᾷ τῶν ἡμερῶν ἐφανέρωσεν
εἰς τὸν Ἴμλακον ὅτι ἐσχόπευε ν' ἀφιερωθῆ εἰς τὰς
ἐπιστήμας, καὶ νὰ περάσῃ τὸ ἐπίλοιπον τοῦ βίου ἐν
φιλολογικῇ μοναξίᾳ.

Πρὶν κάμῃς τὴν τελικὴν ἐκλογὴν σου, ἀπεκρίθη ὁ
Ἴμλακος, ὀφείλεις νὰ ἐξετάσῃς τοὺς κινδύνους τῆς,
καὶ νὰ συνδιαλεχθῆς μετὰ τινων ἐκ τῶν ὅσοι ἐγγήρα-
σαν ἐν μόνῃ τῇ ἰδίᾳ αὐτῶν συναστροφῇ. Πρὸ μι-
κροῦ ἐξῆλθον τοῦ ἀστεροσκοπεῖου ἐνός τῶν πολυμα-
θεστέρων ἀστρονόμων, ὅστις ἐδαπάνησε τεσσαράκον-
τα ἡδὴ ἐνιαυτοὺς, μετ' ἀκαμάτου ἐπιμελείας θεωρῶν
τὰς κινήσεις καὶ τὰ φαινόμενα τῶν οὐρανίων σωμα-
των, καὶ εἰς ὑπολογισμοὺς ἀπεράντους καταβυθίζό-
μενος. Ἄπαξ τοῦ μηνὸς δέχεται ὀλίγους τινὰς φί-
λους, ν' ἀκούωσι τὰ συμπεράσματά του, καὶ νὰ χαί-
ρωνται τὰς ἀνακαλύψεις του. Ἐγὼ ἐπαρουσιάσθην
ὡς λόγιος ἄξιος τῆς προσοχῆς του. Ἄνθρωποι δέ,
οἵτινες ἐπὶ πολὺν χρόνον εἰς ἐν μόνον ἀντικείμενον
προσηλώθησαν, δέχονται ἀσμένως τοὺς πολλῶν πραγ-